

stanowi istotną modyfikację współfinansowanej operacji inwestycyjnej w rozumieniu art. 72 ust. 1 tego rozporządzenia, co powinien zbadać sąd odsyłający przy uwzględnieniu wszystkich rozpatrywanych okoliczności faktycznych i prawnych w świetle alternatywnych warunków, o których mowa w lit. a) i b) tego przepisu. W celu stwierdzenia istnienia nienależnej korzyści przyznanej przedsiębiorstwu lub podmiotowi publicznemu w rozumieniu art. 72 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia obowiązkiem właściwego organu krajowego, jeżeli jest on zobowiązany do zbadania, czy przedsiębiorstwu lub podmiotowi publicznemu przyznano nienależne korzyści, jest ustalenie, pod kontrolą właściwych sądów krajowych, na czym konkretnie polega nienależna korzyść. Kwestia, czy uwzględniając okoliczności faktyczne i prawne, faktyczny użytkownik wsparcia otrzymałby wsparcie projektu, gdyby sam złożył wniosek tej samej treści, mimo że istotna, nie ma decydującego znaczenia dla zastosowania wspomnianego art. 72 ust. 1 lit. a).

- 3) Artykuł 72 ust. 1 rozporządzenia nr 1698/2005 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które zobowiązuje beneficjenta wsparcia wypłaconego w ramach operacji inwestycyjnej współfinansowanej przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) do zachowania i użytkowania osobiście obiektu zakupionego w ramach tej operacji inwestycyjnej przez okres co najmniej pięciu lat od daty wypłaty ostatniej części wsparcia.
- 4) Artykuł 56 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1306/2013 należy interpretować w ten sposób, że stanowi nieprawidłowość w rozumieniu tego przepisu brak wdrożenia przez beneficjenta wsparcia przyznanego w ramach operacji inwestycyjnej współfinansowanej przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) z tytułu osi Leader, o której mowa w rozporządzeniu nr 1698/2005, jednego z elementów operacji wskazanych przez beneficjenta we wniosku o przyznanie wsparcia stanowiącego jedno z kryteriów, w oparciu o które były oceniane wnioski o przyznanie wsparcia celem określenia ich pozycji w rankingu, mimo że to kryterium nie jest wymagane w przepisach krajowych w tej dziedzinie, pod warunkiem że brak wdrożenia takiego elementu leży u podstaw istotnej modyfikacji w rozumieniu art. 72 ust. 1 rozporządzenia nr 1698/2005 operacji inwestycyjnej, co powinien ustalić sąd odsyłający.
- 5) Artykuł 56 rozporządzenia nr 1306/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi na przeszkodzie temu, by procedura odzyskania nienależnie wypłaconego wsparcia została wszczęta przed upływem terminu pięciu lat od podjęcia decyzji o finansowaniu przez instytucję zarządzającą. Przepis ten nie sprzeciwia się również temu, by taka procedura odzyskiwania wsparcia była kontynuowana w przypadku, gdy w toku postępowania beneficjent wsparcia zaprzestał uchybienia uzasadniającego wszczęcie wspomnianej procedury.

(¹) Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — SF/Inspecteur van de Belastingdienst

(Sprawa C-631/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 11 ust. 3 lit. e) — Obywatel państwa członkowskiego pracujący na pokładzie statku pod banderą państwa trzeciego — Pracodawca mający siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania pracownika — Ustalenie ustawodawstwa mającego zastosowanie)

(2019/C 230/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SF

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst

Sentencja

Artykuł 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że sytuacja taka jak w sprawie w postępowaniu głównym, w której osoba — mimo iż pracuje jako marynarz dla pracodawcy mającego siedzibę w jednym z państw członkowskich, na statku pływającym pod banderą państwa trzeciego i poza terytorium Unii Europejskiej — zachowała miejsce zamieszkania w państwie członkowskim pochodzenia, jest objęta zakresem zastosowania tego przepisu, w związku z czym ustawodawstwem mającym zastosowanie do tej sytuacji jest ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania tej osoby.

(¹) Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Lombardia — Włochy) — EN.SA. Srl/Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

(Sprawa C-712/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Transakcje fikcyjne — Brak możliwości odliczenia podatku — Obowiązek wystawcy faktury zapłaty wyszczególnionego na fakturze VAT — Grzywna w wysokości równej nienależnie odliczonej kwocie VAT — Zgodność z zasadami neutralności VAT i proporcjonalności)

(2019/C 230/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EN.SA. Srl

Strona przeciwna: Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

Sentencja

- 1) W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której fikcyjne transakcje sprzedaży energii elektrycznej dokonywane w sposób „okrężny” pomiędzy tymi samymi podmiotami i opiewające na te same kwoty nie spowodowały utraty wpływów podatkowych, dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w świetle zasad neutralności i proporcjonalności, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona przepisom prawa krajowego, które wykluczają możliwość odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) w odniesieniu do transakcji fikcyjnych, zobowiązując jednocześnie osoby, które wykazują VAT na fakturze, do zapłaty tego podatku, w tym z tytułu fikcyjnej transakcji, pod warunkiem iż prawo krajowe umożliwia dokonanie korekty zobowiązania podatkowego wynikającego z owego zobowiązania, jeżeli wystawca faktury, który nie działał w dobrej wierze, zapobiegnie w stosownym czasie i całkowicie niebezpieczeństwu uszczuplenia dochodów podatkowych, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.